

Gennem Danmarks deltagelse i fællesmarkedet ville der også blive bygget bro mellem de udenrigspolitiske drøftelser mellem fællesmarkedslandene og de regelmæssige drøftelser i den *nordiske* kreds.

Regeringen ville på alle måder fortsætte arbejdet for *fred og afspænding*. Dette ville som hidtil i høj grad ske gennem vort arbejde i FN. I denne forbindelse omtalte statsministeren de forhandlinger, der var i gang mellem de to tyske stater i fortsættelse af Brandt-regeringens østpolitik.

Regeringen så ikke i øjeblikket noget alternativ til medlemskabet af *NATO* og understregede i denne forbindelse denne alliances dobbelte rolle som værn for vor sikkerhed og som udgangspunkt for en åben afspændingspolitik.

Statsministeren omtalte den ulykkelige og urimelige krig i *Vietnam*, som stadig ikke var bragt til afslutning. Regeringen fordømte igen de amerikanske bombardementer af befolkningscentre i Nordvietnam. Kun en politisk løsning, der sikrede det vietnamesiske folks frihed til selv at bestemme sin fremtid, kunne føre til en varig fred.

Samarbejdet med *udviklingslandene* havde et dobbelt formål: dels at bistå folk og stater verden over til at arbejde sig ud af den bestående nødsituation, dels at bidrage til en formindskelse af kløften mellem rige og fattige lande.

Regeringen vendte sig imod *racisme, terrorisme og kolonialisme* både i og uden for Europa.

Trods FN's svagheder betragtede regeringen fortsat arbejdet i *FN* som en væsentlig del af dansk udenrigspolitik og ville arbejde for at styrke verdensorganisationen.

Regeringen ville fortsat arbejde for bred enighed om hovedlinjerne i dansk udenrigspolitik.

Regeringen opfordrede alle partier i folketinget til at deltage i et bredt samarbejde om gennemførelse af dens politik. Behovet for samarbejde var blevet endnu større, efter at EF-afgørelsen var truffet.

Statsministeren sluttede med at udbringe et

„*Danmark leve!*“